

ДОНАЛД БИСЕТ

ПРИКАЗКА ЗА ОБЛАЧЕТО

Превод от английски: Корнелия Лозанова, 1992

chitanka.info

Едно облаче летяло високо над земята. Оттам колите изглеждали като кибритени кутийки и то се загледало в тях. Толкова високо се било издигнало облачето, че изведнъж се уплашило да не падне.

— Олеле, майко! — разпищяло се то. — Ей сега ще падна! Ужасно ме е страх!

Майка му и баща му, които летели наблизко, чули облачето, подхванали го от двете му страни и го понесли.

— На мама глупачето! — скарала му се майката.

— Облаците не могат да падат! — добавил бащата.

В този миг слънцето изгряло и облаците заприличали на кълба от сиво-бели перца.

— Твърда ли е земята, мамо? — запитало облачето.

— Погледни към оня връх — казал му татко Облак. — Сега летим към него и скоро ще го докоснем.

Щом го достигнали, Облачето започнало да се плъзга по повърхността му. Бил мек и сух, малко неравен. Ех, че хубаво!

— Здравей, Облаче! — поздравил върхът. — Чудя се дали ще се превърнеш скоро в мъгла?

— Моля те, преди това да ме полееш — примолило се едно дърво. — Изсъхнаха ми корените.

То изляло малко дъжд над дървото, после превърнало част от себе си в мъгла и продължило да ръси леко.

Когато спряло да вали, от дъжда се образувало поточе. Поточето заслизло надолу и било много щастливо. Минавало край скали, треви и мъхове, достигнало един бодлив плет. Поточето образувало канавка край плета и в този момент усетило лек гъдел. Във водите му плувала една бодлива рибка.

— Смятам да остана при плета — казала рибката. — Харесва ми да живея в канавката.

Поточето продължило, вляло се в едно малко езеро, излязло от другата му страна и когато след дълги лъкатушения срещнало морето, се вляло в него.

Тогава се явило Слънцето.

— Здравей, Облаче! — поздравило то. — Знам, че си ти, макар че не изглеждаш на облаче. Искаш ли да те отделя от морето и пак да те направя облаче?

— Да, много искам, Слънчице!

Слънцето напекло силно и превърнало частица от морето в лека омара, която се издигнала бавно като пара към небето.

Тогава лекото облаче почувствало, че постепенно се превръща в нормално дъждовно облаче. Така стигнало до своите мама и татко.

— Мило Облаче, ние бяхме до теб през цялото време. Видяхме как се превърна в мъгла, после в малко поточе. Гледахме как образува канавка, а после се вля в езерото. Накрая стигна морето и ето те отново облаче, издигнато над земята.

— Хубаво ли ти беше да лъкатушиш като поточе? — попитала майка му.

— Беше невероятно. Даже една рибка-бодливка плуваше в мен.

— А страх ли те е все още да не паднеш? — попитал и татко Облак.

— Не! — отговорило Облачето.

В този момент задухал вятърът и подбрал всички облаци. Гонел ги и ги носел, докато се образувал един огромен облак.

— Искате ли да завалим? — предложил Облакът.

Всички се съгласили и завалял силен дъжд.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.